

મીઠી યાદો

પિયૂષ શાહ(૧૯૪૯)

શિશુ અવસ્થા, બાળપણ અને કિશોરાવસ્થાના ઉંબરે...

આ બધી અવસ્થામાંથી પસાર થયા. ૧૯૫૮થી ૧૯૬૯- શારદામંદિર શિશુમંદિરથી શારદામંદિર વિનયમંદિર. એ ૧૦-૧૨ વર્ષોની સફર એટલે ભોળપણ, નિખાલસતા અને માત્ર મિત્રતાના સંબંધોની ભરપૂર યાદગીરી...

થોડી મીઠી યાદો....

અમારું સંયુક્ત કુટુંબ શાહીબાગમાં સ્થાયી હતું. સ્કૂલથી વીસ કિલોમીટર દૂર અને અમારા ઘરેથી ૬-૧૦ બાળકો શારદામંદિરમાં ભણતાં. એક મોટી ગાડીમાં બધા ખીયોખીય ભરાઈને આવતાં, પાછળ ડીકીમાં બેગો મુકતાં. ઝાંપા પાસે ડીકી ખોલવાની શરમ આવે એટલે ગાડી થોડી આગળ લઈને ઊભી રાખવાની. અચૂક મોડા પડીએ, પ્રાર્થના ચાલુ થઈ ગઈ

ક્રિકેટ ટીમને શ્રી નિરંજનભાઈના નેતૃત્વ નીચે ખાસ છૂટછાટ મળતી. ૧૧મા ધોરણમાં (એસએસસી વર્ષ) ક્રિકેટના માહોલમા જ મને કમળો થયો. એક મહિનાનો આરામ. પણ શ્યામ અને હરેશ જેવા ધુરંધર ખેલાડીઓએ શરૂઆતની મેચો જીતાડી અને મને ક્વાર્ટર ફાઈનલ, સેમી ફાઈનલ રમવાનો મોકો મળ્યો. બરાબર યાદ છે એ ઘડીઓ. આપણી ટીમ કાયમ ઝેવિયર્સ અથવા દિવાન બલ્લુભાઈ સામે હારી જાય. પણ મેચ રમવાની અને આજુબાજુનો સમય બધા સાથે વિતાવવાનો ખૂબ આનંદ.

ઉનાળામાં લાંબા પ્રવાસો કરતાં એક આરક્ષિત બોગીમાં ૬૦-૭૦ બાળકો, ૧૦-૧૨ બાળકો એક કમ્પાર્ટમેન્ટમાં ખાસ પાટિયા બનાવેલાં. દક્ષિણ ભારત, શ્રીલંકા, ઉત્તર ભારત બધા પ્રવાસોમાં ખૂબ આનંદ કર્યો. ફરજિયાતપણે ઘરે કાગળો લખવા અને ક્યારેક ઘરેથી ટપાલ પણ મળતી. ઉટીમાં મને પડી જવાથી ખૂબ ઈજા થઈ. મારા નાનાભાઈ ગૌરાંગ અને આપણા ધોરણની બેન નીતાની તબિયત બગડી હતી. મારા કાકા ખાસ મદુરાઈ આવીને એ

હોય. રેલ્વે ફાટક બંધ હોવાનું બહાનું કાઢીએ પણ કાંઈ દાળ ન ગળે. મિત્રો કહે.... આ શાહીબાગની ટ્રક-બસ આવી. સ્કૂલ પછી અમારા ભાઈ-બહેનોના કાર્યક્રમ, ટ્યૂશન અલગ-અલગ હોય, પણ ગાડી એક જ હોવાથી ફરતાં ફરતાં અંધારાના સમયે પાછા શાહીબાગ પહોંચીએ, પણ કોઈ ફરિયાદ નહીં.

દૂર રહેવાથી પ્રાતઃપ્રાર્થનાથી વંચિત રહ્યા, પણ બીજી બધી રમતો ખૂબ રમ્યા. શિશુમંદિરમાં ગીલીદંડા, ભમરડાં અને લખોટી. મોટી સ્કૂલમાં ક્રિકેટ, કબડ્ડી, ખો-ખો, બેડમિન્ટન જેવી રમતો. રીસેસ પડવાની જ રાહ જોઈએ. નાસ્તો કરવા કરતાં વધારે ઉતાવળ હતી રમતો રમવાની.

પૂ.શ્રી દિનુભાઈ, સુરેન્દ્રભાઈ, શ્રીમતી વિરબાળાબહેન બધાં સાથે ખૂબ આત્મિયતા. મને યાદ છે, એક વખત એક ભંડાર ઓરડીનું તાળું તોડી અમારા મિત્ર શ્રી અલંકારે લોખંડના સળિયાથી શ્રી સુરેન્દ્રભાઈને તાળી આપી. એમને ઈજા થઈ, પણ ખેલદિલીથી બધા સાથે હાસ્યમાં ભાગ લીધો.

બંનેને લઈ ગયા. ઘણી વખત રાતના સૂવાનું ટ્રેઈનના ડબ્બામાં જ હતું. ગરમીના કારણે પ્લેટફોર્મ પર બિસ્તરા નાખીને ‘બિન્દાસ’ સૂઈ જવાનો આનંદ અનેરો હતો. તેમજ જમવા માટે ઘણીવાર પ્લેટફોર્મ ઉપર જ રસોઈ થઈ અને પતરાળામાં જમીને પ્લેટફોર્મ ચોખ્ખું કરતાં. આ બધી યાદો અદ્ભૂત છે !

શ્રીલંકાના વીસામાં તકલીફ હતી એટલે રામેશ્વરની ધર્મશાળામાં ૩-૪ દિવસો રહેવું પડ્યું હતું, પણ ખૂબ જ આનંદ. શાળામાં ચાર ગ્રુપ કરવામાં આવ્યા હતા. મેઘદૂત, ગીતગોવિંદ, ચંદ્રમૌલી અને પદ્મપુકુર, ચારે ગ્રુપ વચ્ચે હરીફાઈ થતી. રમતગમત તથા સાંસ્કૃતિક હરીફાઈમાં બધાં જ ભાગ લેતાં અને ખૂબ આનંદ અનુભવતાં. કબડ્ડી, ખો-ખો, વોલીબોલ વગેરે રમતો અને વક્તૃત્વ, સંગીત, નિબંધ વગેરે સ્પર્ધાથી ઘડતર ઘણું થયું.

આ સંસ્મરણોથી મન પ્રફુલ્લિત થાય અને હૈયું ક્યારેક ભરાઈ આવે... “યે કાગઝ કી કશ્તી, યે બારિશ કા પાની...” મનમાં ગુંજે.